Sanctus

Et elektronisk magasin der beskriver liberal katolsk kirke

Når du ser symbolet >>> kan du klikke for at læse mere

VI ER I GODE HÆNDER

Af Biskop Jan

>>> LÆS MERE

Efter at verden blev skabt har Kristus indlagt en del i sig selv i hvert enkelt atom. Alt som findes er således et udtryk for ham. Det er dette vi kalder *den kosmiske Kristus.*

HVORFOR EN KIRKE

Af Jørgen Skov

>>> LÆS MERE

Mange mennesker mener muligvis, at kirker som sådan er ved at være et overstået kapitel i menneskehedens historie. Så hvordan kommer liberal katolsk kirke ind i billedet, og kan den noget andet end alle de andre kirker, vi har?

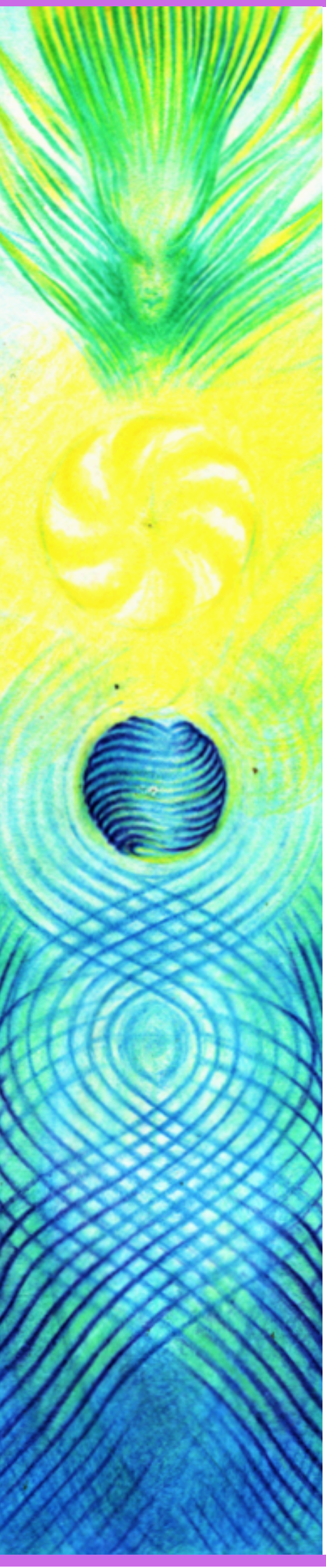

Kleresiet ved subdiakonordinationen af Johannes Larsen den 5 juni i Skt. Gabriels Kirke i Århus. Fra venstre: Ronnie, Kenneth, bp. Jan, Johannes, Preben, Susanna

PROGRAM AUGUST-NOVEMBER

PROGRAM FOR DE ENKELTE KIRKER

- Biskop CW Leadbeaters Kirke Jyllinge
- Maria Magdalene Kirke Hillerød
- Sankt Gabriels kirke Århus
- Sankt Maria Kirken Ålborg
- Frederiksberg Kirkecenter Frederiksberg

KONTAKT KIRKEN

Hvis du har brug for at tale med en af kirkens præster eller biskopper, kan du finde en liste med telefonnumre og emailadresser ved at klikke her.

DEN INTERNATIONALE BISPESYNODE 2024

I JUNI VAR ALLE VERDENS BISKOPPER SAMLET I HOLLAND

For første gang i otte år mødtes alle biskopperne, og der var meget der skulle debatteres, 37 forslag var der indkommet. Danmark var ikke blot repræsenteret ved biskop Jan, men også ved Kenneth, som var sekretær for den præsiderende biskop til de meget intense sessions.

Danmark havde bidraget med 6 forslag, som alle blev vedtaget:

- Maria Magdalenes dag optages på LKK's officielle liturgiske kalender
- Sophia, den guddommelige visdom, optages på LKK's officielle liturgiske kalender
- En særlig dag tilegnes de syv stråler
- Det bliver muligt at søge orlov af personlige årsager
- En uhensigtsmæssighed i kalenderen er blevet rettet
- Europadag kan blive markeret i hele Europa

Biskopperne enedes endvidere om, at vielsesritualet fremover vil være kønsneutralt i sin ordlyd, således at det er det samme løfte, som parret afgiver til hinanden, og ikke et forskelligt for manden og kvinden. Kønsrollerne har flyttet sig i de sidste 100 år, og endelig behøver et bryllup jo ikke bestå af en mand og en kvinde.

I fadervor blev den kontroversielle vending "led os ikke i fristelse" ændret til meningen "Lad os ikke blive ledt i fristelse" - en endelig dansk gengivelse er endnu ikke klar.

Et forslag om, at det ikke længere skulle være muligt at tilegne en kirke til biskop CW Leadbeater blev forkastet. Dette er præst og menighed i kirken i Jyllinge godt tilfredse med!

Der ud over var der en række forslag, som i alt væsentligt kun vedrørte biskopperne.

Et forslag om at kirkens segl skal have en officiel farvesammensætning blev ikke godkendt. Men det vil ikke forhindre os i fortsat at bruge seglet i de farver, som er blevet brugt i Sverige i rigtigt mange år.

Kirkens våbenskjold er sat på Helligåndens røde baggrund med et motiv af en strålende kalk og hostie i guld. De to traditionelle nøgler for at løse og binde er i sølv og guld. Imellem nøglerne er processions-korset, og for neden findes et bånd med kirkens motto: Adveniat regnum tuum, *komme dit rige.*

Vi er i gode hænder

Houston Smith var og er stadig den mest berømte akademiske forsker i verdensreligioner. Han underviste i verdensreligioner i 70 år. I slutningen af sit liv, da han var 93 år gammel, var der nogen, der stillede ham dette spørgsmål: "Hvilke konklusioner, efter 70 års studier af hinduisme, buddhisme, kristendom, aborigines religion og mange andre, er du kommet frem til omkring Gud og universets natur?" Han sagde i én sætning:

"Vi er i gode hænder".

Ian Morgan Cron
Præst og underviser i enneagrammet

Ja, vi er i gode hænder. Alt i vores univers er forbundet, intet står alene og lever separat. Ovenover alt, sidder ikke en kritisk Skaber, uafhængigt af sit eget skaberværk for at bestemme hvem som er frelst og hvem der er fortabt. Gud er derimod ultimativt deltager i sit eget skabte univers.

Gud elsker tingene – ved at blive dem. Gud elsker tingene – ved at forene sig med dem, ikke ved at udelukke dem.

Richard Rohr
franciskanermunk

Guds lys skinner i alt, hvad der er til

Efter Gud skabte sit univers, inkarnerede Gud i det med en del af sig selv, ved at tage bolig i ethvert atom, i alt hvad der eksisterer, og dermed lade sin guddommelige ånd og livsstrøm flyde gennem alt for at levendegøre det. Der er derfor lige dele Gud i både ånd og materie. Gud materialiserer sig i synlige former og skaber alt lige fra sten til vand, planter, organismer, dyr og mennesker – ja, alt hvad vi kan se med vores øjne.

Den Kosmiske Kristus

Den del af Gud som inkarnerer i sin egen guddommelige materie, kalder vi Den Kosmiske Kristus. Længe inden Jesu personlige inkarnation var Den Kosmiske Kristus dybt forankret i alting – som alle ting! *Alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er" (Johannes 1,3).*

Denne kilde har vi aldrig været separeret fra, tværtimod, den er dybt forankret i os, som en fælles enhed vi alle er en del af. Vi har alle sammen i os dette guddommelige Kristus DNA. Vi kan sige, at en kristen ser Kristus i alt, når vi får øje på dette guddommelige DNA i alt levende. Dette skaber et udgangspunkt for en umiddelbar kærlig relation og inkludering og ikke et udgangspunkt, som vurderer, om der skal ske en belønning eller straf. Hele den skabte verden omkring os er både Den Kosmiske Kristus gemmested og åbenbaringssted. Vores univers er et stort Kristi legeme af evig ekspansion af guddommeligt nærvær. Det eneste der adskiller dig fra dette legeme, er tanken om at du er adskilt.

Den Kosmiske Kristus er den kærlighed, som binder al materie sammen, og som udfolder og udvikler sig i det univers, hvori vi alle har del. Den Kosmiske Kristus bliver da navnet for den iboende Gud i alt og navnet på kærlighedens korsfæstelse og endelige frisættelse og genopstandelse.

Jeg tilbeder ikke materien. Jeg tilbeder materiens Gud, som blev materie for min skyld og gav afkald for at bo i materien, og som frelste mig gennem materien. Jeg vil aldrig holde op med at ære materien, der arbejder på min frelse.

Johannes af Damaskus (675-753)

Livets gang mod frelse og helliggørelse

Da Den Kosmiske Kristus tog bolig i alt levende, blev det begyndelsen på en gigantisk universel bevidsthedsudvikling eller frelse af alt liv. En udvikling som strækker sig fra skabelsen til dens endelige opstandelse og helliggørelse. Opstandelsen er ikke et spørgsmål om måske, men hvornår og gælder alle ting. Vi lever alle i en kosmisk virkelighed, som driver os frem i et kontinuerlige flow af udfoldelse af kærlighed. Vi kommer fra kærlighed og bevæger os mod en endnu større inkluderende kærlighed. Den korsfæstede og opstandne Jesus er en metafor for alle menneskers rejse, ja hele universets rejse frem mod opstandelsen af Den Kosmiske Kristus og dermed vores egen. Vi kan her taler om, at livet har en positiv afslutning. Samtidig anerkender jeg også, at vi gennemgår en hel del lidelse, død og korsfæstelse undervejs. Men alt bliver godt til slut. Hvis alt ikke er godt, er det fordi, det endnu ikke er slut.

Vores oprindelige begyndelse er fra et inkluderende kærligt guddommeligt tilhørsforhold, som kun bliver stærkere og stærkere. Det er en forbindelse, som ikke er afbrudt af en vred Gud. Denne tanke føder hos os en evig følelse af skyld og skam, som ikke kan overvindes, med mindre at vi reducerer Jesus til kun at være en problemknuser, som kan hele forbindelsen til Gud igen. Denne oplevelse af adskilthed kan virkelig være traumatisk ting. Fra skabelsen er vi med Den Kosmiske Kristus allerede inkluderet i frelsen, kærligheden og opstandelsen. Dette Kristusmysterie er organisk og iboende og en del af planen fra begyndelsen.

Vores endemål er opstandelse, hvor Gud vil føre alting til deres herlige genforening. Men jeg kan godt forstå, at vi bliver overvældet af vores personlighed, vores almindelighed og vores følelse af skyld og skam. At vi er et tempel for Helligånden, kan være svært at forstå.

Den iboende Kosmiske Kristus i alt forandrer forestillingen om Guds kærlighed, nåde og opstandelse, som noget der kun er udenfor, og specifik kun kan ske gennem den historiske Jesus. Guds kærlighed er ikke noget, vi inviterer ind i verden, den er der allerede.

Hvis inkarnationen er den store ting ved julen, så kom påsken som en naturlig konsekvens af dette. Opstandelsen er simpelthen inkarnationen, der kommer til sin logiske konklusion. Hvis Gud allerede er i alle ting, så er alle ting på vej mod helliggørelse eller opstandelse. Dette er den Universelle frelse. Det giver ingen mening af skelne mellem grader af menneskelig værdighed. Gud er godhed, alting i skabelsen deltager i denne godhed. Frelsen bevæger sig ikke fra noget, vi beder om fra himlen, noget udefra, men fra Gud indeni.

Richard Rohr, franciskanermunk

En inkluderende kærlig kristendom

Liberal katolsk kirkes lære om Den Kosmiske Kristus har en enorm betydning for, hvordan vi ser på og relaterer til andre levende væsener, vores egen udvikling og målet for denne udviklingsvej. Ja selv vores oplevelse af hvor stor Gud er, og vores forståelse af hvad skaberen vil med denne verden. Jeg har ovenfor inddraget Richard Rohr og hans franciskanske tradition, da han mener, i øvrigt sammen med en lang række andre i den kristne verden, at den vestlige kirke mistede den dybe forståelse af Den Kosmiske Kristus, men er nu ved at genopdage den.

Det er en dybtgående erkendelse af det guddommeliges nærvær i bogstaveligt talt alle ting og hver eneste person. Gud i alt forbinder den indre verden med den ydre, enhed med forskellighed, det fysiske med det åndelige, det individuelle med det fælles og det guddommelige med det menneskelige. Dette er et ubegrænset og inkluderende budskab.

Richard Rohr, franciskanermunk

En opfattelse af at Kristus er i alt, hverken konkurrerer med eller udelukker nogen. Det bliver ikke en konkurrence mellem religioner mere, der er ingen, som skal vinde. Den inkluderer alle og alting. Som følge af en forståelse af at Skaberens kærlighed og nærvær er grundfæstet i den skabte verden, så opløses sondringen mellem, hvad der er ”naturligt” og ”overnaturligt,” og hvad der er helligt og verdsligt.

Vores værdier er ét inkluderende univers, hvor alt er helligt, og vi kan derfor ikke dele eksistensen ind i det hellige og det profane. Jeg tror på en inkluderende og ikke en ekskluderende kristendom med dens dualistiske tænkning, som handler om, hvem der kommer i himlen, og hvem der ikke gør. Hvem har ret, og hvem har ikke ret. Hvem elsker Gud, og hvem elsker Gud ikke. Hvem er frelst, og hvem er ikke frelst. Hvem er værdig, og hvem er ikke værdig. Vores vision er universel og inkluderer alle og ikke kun nogle. Der er ingen, som skal frygte. Guds inkarnation ender med opstandelsen, og vi er inkarnerede guds børn, og vi vil undgåelig ende med at blive guds opstandne børn.

I erkendelsen af at Kristus er overalt, erkender vi altings enhed, at alt liv har mening, og at alt liv er forbundet og påvirker hinanden. Religionernes væsentligste funktion er at forbinde os radikalt med alting. Deres opgave er at hjælpe os til at se verden og os selv som dele i helheden og ikke kun som isolerede enkeltdele. Alt er i sandhed ét liv, som binder alt sammen. Det Guddommelige Nærvær søger kontakt og fællesskab, ikke adskillelse og splittelse.

I kristendommen har vi begået en tilsvarende fejl ved at begrænse skaberens nærvær i verden til kun én manifestation nemlig hans åbenbaring i mennesket Jesus. Følgerne af denne selektive måde at erkende på har været utrolig ødelæggende for historien og menneskeheden. Skaberværket blev dømt profant, blot en tilfældighed og et bagtæppe for Guds egentlige drama med os mennesker. Det er umuligt for den enkelte at forstå sin egen hellige ukrænkelighed i et verdsligt, tomt og tilfældigt univers. Den måde at erkende på får os til at føle os adskilte og rivaliserende, og den enkelte stræber efter overlegenhed i stedet for søge forbundethed og større grad af fællesskab.

Richard Rohr, franciskanermunk

Dette gør unægtelig en forskel på den måde, vi er i verden på, og hvordan vi møder den. Vi er ikke adskilte og rivaliserende, og det giver mere mening at søge efter forbundenhed og større grad af fællesskab i stedet for at stræbe efter overlegenhed. Dette er den sammenhængende virkelighedsforståelse, jeg ser Liberal katolsk kirke står for.

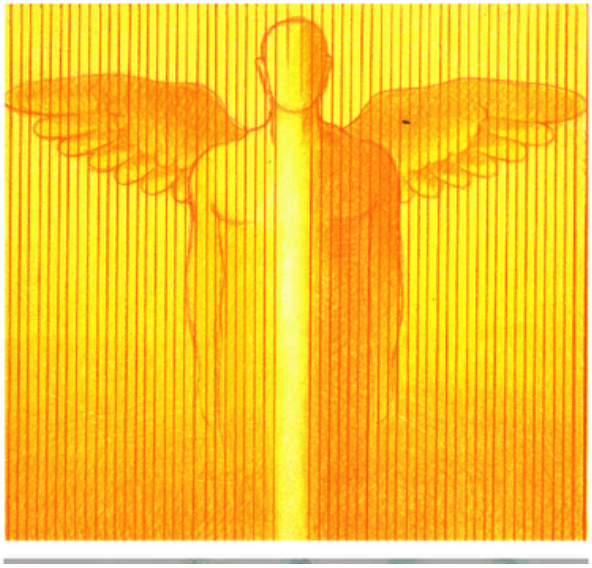

Tilbage til starten af bladet

Hvorfor en kirke?

Liberal Katolsk Kirke hedder på verdensplan The Liberal Catholic Church, og stiftedes i 1916 i London, hvorfra den har bredt sig til mere end 40 lande. Kirkens grundlæggere var J. I. Wegdewood og C. W. Leadbeater.

CW Leadbeater og JI Wegdwood

Hvorfor nu en kirke? Mange synes nok, at kirker er ved at være et overstået kapitel i menneskehedens historie - og så oven i købet katolsk!!!

Kirkerne i vesten blev som helhed dannet som følge af den kristne impuls for ca. 2000 år siden. Man siger, at Kristus selv indstiftede kimen til det, vi i dag kalder de 7 sakramenter. Kraften til at administrere og forvalte sakramenterne kaldes "Den apostoliske succession". Det hævdes, at denne kraft er overført ved en direkte linie af håndspålæggelser, påbegyndt af Kristus selv. Liberal katolsk kirkes første præsiderende biskop, J. I. Wegdwood understregede i forbindelse med kirkens grundlæggelse nødvendigheden af, at ordet katolsk indgik i kirkens navn. Katolsk betyder universel eller almindelig, men som Wegdwood fremhævede, så signalerer ordet i sig selv, at der er tale om en kirke, der har den apostoliske succession og dermed retten til at administrere sakramenterne.

Liberal katolsk kirke er en esoterisk eller gnostisk kirke. Det indebærer, at den bygger på de gnostiske traditioner og derfor bekender sig til troen på bl.a. reinkarnation og karma. Gnosis betyder viden, og den viden Liberal katolsk kirke bygger på, er denne ældgamle viden – formidlet af de to kirkefædre.

Ved dannelsen af den liberal katolske kirkes liturgi, tog Wedgwood og Leadbeater udgangspunkt i den Romersk Katolske, og *"rensede den for alt hvad der var degraderende for mennesket i forhold til dets Skaber"*. Det vil sige, at de gjorde op med den antagelse, at mennesket er født syndigt, og derfor behøver at frygte sin skaber. Som Leadbeater siger i sin bog: *"Gud kan ikke være mere vred på sin skabning, end vi kan være vrede på en blomst i haven".*

En helt ny mulighed

CW Leadbeater (CWL) var en af sin tids største clairvoyante begavelser, og det var i kraft af denne evne, han var i stand til at konstatere realiteten af de indre verdener. Disse realiteter beskrev han i bogen *Videnskaben om sakramenterne*. Hans mest berømte bog *Chakraerne* har for mange mennesker betydet, at det for første gang var muligt at få et glimt af en helt ny og anderledes verden, og at man derfor kunne begynde at få en forståelse af at mennesket – i bund og grund – er et "åndeligt" væsen.

CWL påviste, at det egentlige og indre menneske - Sjælen - er afhængig af at kunne inkarnere, dvs. "gå i kødet" på det fysiske plan, for derved at kunne udvikle sig.

Med sit enestående klarsyn kunne han konstatere, at gudstjenester eller messer i deres oprindelse er konstrueret til at modtage og videresende højfrekvent energi fra de indre til den ydre verden, og at formålet med dette dybest set er at fremskynde evolutionen på denne planet.

Messens primære opgave er således at fungere som en gral, hvori det guddommelige liv kan hældes, opbevares og uddeles.

Sådan fungerer en messe

Gralen hvori det guddommelige liv hældes, opbevares og uddeles. Denne æteriske form kaldes den Eucaristiske bygning og ”bygges” hver gang en messe celebreres. Ordet ”eucaristi” betyder ”taksigelse”. Denne betegnelse af bygningen har sin rod i at messen også kaldes ”Eucaristien”.

Som det sikkert bemærkes har bygningen fire minareter eller tårne omkring hovedstrukturen. Disse minareter er som bekendt typiske for Islams moskeer. Det kan måske syntes underligt at der manifesterer sig et mere eller mindre ”islamisk” bygningsværk i forbindelse med et kristent ritual. Ikke desto mindre er det hvad der sker og skulle man have en formodning om hvorfor, må det vel være at denne konstruktion er mest velegnet til formålet.

Her følgerer så en forkortet og forenklet gennemgang af den proces, der finder sted under messen:

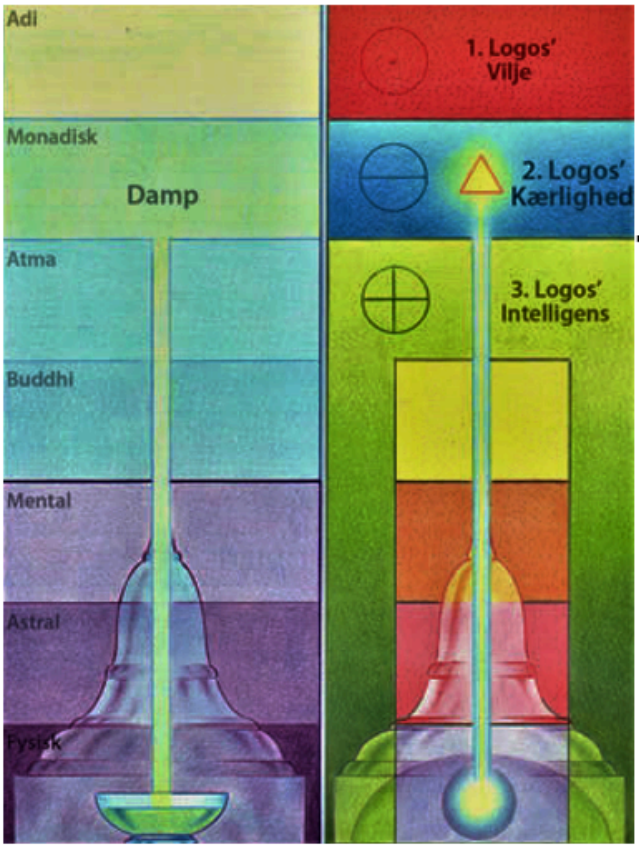

Vand *Hostie*

Den esoteriske filosofis udgangspunkt er at verden består af syv stofplaner. På illustrationen ses de liggende oven på hinanden – det gør de imidlertid ikke i virkeligheden.

De er som kinesiske æsker inden i hinanden, samtidig med at de gennemtrænger hinanden.

Som det ses dækker bygningen et område der kaldes ”de tre lavere verdener”, dvs. det fysiske plan, astralplanet og det lavere mentalplan.

Kolonnen til højre viser placeringen af de tre aspekter, der i den kristne version kaldes Fader (vilje), Søn (kærlighed) og Helligånd (intelligens).

Denne treenighed er placeret på de tre øverste planer og som det ses er energien eller kraften der trækkes på, kærligheden.

Illustrationen viser bygningens funktion, og hvordan systemet i princippet fungerer. Formålet med en messe er at "transportere" energi fra de højere eller indre planer, "ned" eller ud til det fysiske.

Den hurtigt vibrerende "guddommelige" energi der manifesterer sig på det fysiske plan, hører ikke naturligt hjemme på de lavere planer - af denne grund må der derfor bygges en beholder, hvori energien kan samles og midlertidigt opbevares, indtil den slippes ud i det omliggende område.

For at forstå processen, kan man sammenligne forholdet mellem vand og damp (venstre side af illustrationen). Energien på de højere planer, - eller i de indre verdener - kan sammenlignes med damp. Hvis vi forestillede os et menneske der skulle have slukket tørsten, ville vand i dampform være nytteløst. På samme måde er energien på de højere planer uden for vores rækkevidde, og fik vi endelig fat på den, ville den ikke være til nogen nytte, da vi endnu ikke har noget responsapparat til at opleve den med. Kunne man derimod få dampen til at fortætte sig som vand, ville den optræde i en for os tilgængelig form, og dermed kunne tørsten slukkes.

Det er nøjagtig denne proces, der sker under messen (højre side af illustrationen). Der skabes et kunstigt "rør", der forbinder de højere og lavere verdener. De højere verdeners damp/energi presses ned i røret, og under denne proces forsættes dampen til vand på det fysiske plan og er dermed tilgængelig. Sagt på en anden måde, - de spirituelle energier transformeres ned til et for os brugbart niveau.

På denne måde bindes de højfrekvente energier i vinen og brødet, hvis struktur dermed forvandles og bliver til bærere af Kristi eget liv, - denne proces kaldes med et fint ord *"transsubstantion"* - altså substansen er ændret ved hjælp af en transformation og derfor kaldes det forvandlede alterbrød nu en "hostie".

Det er nu muligt for det menneske der går til alters eller kommunion - at få denne højtvibrerende substans ind i sit fysiske legeme og på denne måde - kortvarigt - blive påvirket i sin egen højere struktur.

Påkaldelsen

Messen starter altid med en påkaldelse. Denne påkaldelse fungerer fordi man bruger "kraftens ord" som er en slags "mantra", der skaber forbindelsen til de indre verdener. Kraftens ord er i dette tilfælde: *"I Faderens, i Sønnens og i Helligåndens navn"*. Grunden til at det har en speciel funktion når det udføres af en præst, skyldes at præsten via sin ordination er koblet til et stort system eller netværk, der udspringer fra Kristus selv. Det er herfra, den forvandlede energi kommer og det er denne energi der får disse ord til at fungere som en nøgle i en ellers låst dør.

Når forbindelsen således er etableret, får præsten overrakt en sprinkler der indeholder vievand. Vievandet bruges til at "rense" det område, hvor tjenesten skal forrettes, og skal samtidig forberede påkaldelsen af et englevæsen.

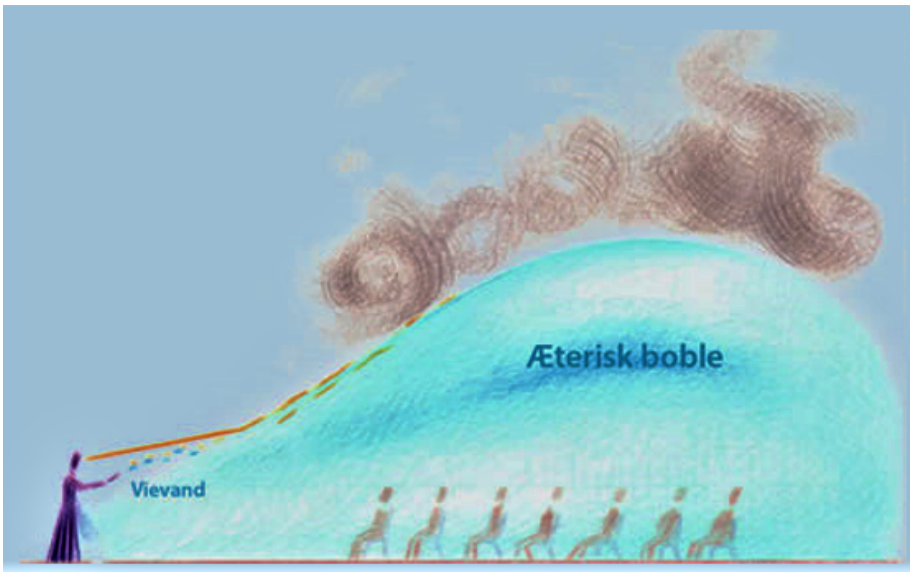

Illustrationen viser præsten, der sprinkler vievand ud over forsamlingen. Det er ikke mængden af vievand, der er afgørende. Det er vievandets æteriske genpart, der indeholder den energi, der aktiveres af præstens vilje (den orange streg) og hvis resultat er en boblelignende struktur, der lægger sig over forsamlingen. En af boblens funktioner er at rense rummet for de tankeformer, forsamlingen har haft med sig ind i kirkerummet. Som det ses af tegningen, skabes der inde i boblen et rum, der vibrerer så hurtigt, at mere langsomt vibrerende energier/tankeformer fejes væk. Denne manifesterede og nu aktiverede "boble", er samtidig begyndelsen på opførelsen af den Eukaristiske bygning.

Englen

Præsten siger nu: *"Og jeg beder vor himmelske Fader sende sin hellige engel for at bygge os et åndeligt tempel."*

Præsten påkalder en repræsentant for Englehierarkiet - et englevæsen eller en såkaldt deva. Det er engelen, der ud fra den mængde energi der afgives af forsamlingen, bygger "templet" eller den beholder, der skal modtage energien, der i forvandlingsøjeblikket vil strømme ud fra de indre verdener.

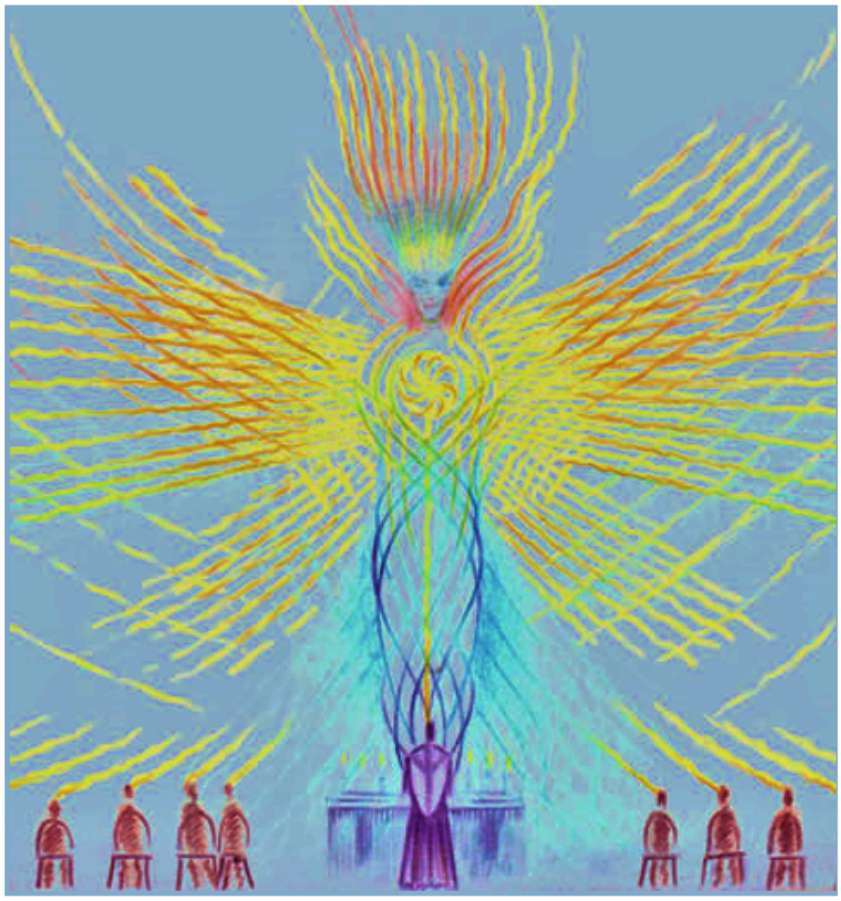

Billedet viser englen, der påkaldes. Den tilhører - blandt mange andre - en orden, der er tilknyttet ceremonier. Denne specielle engel kaldes *"arkitektenglen"* og er ekspert i at manipulere med energi, der skal formes i strukturer.

Absolutionen eller syndsforladelse

Begrebet "syndsforladelse" er et af de mest kontroversielle begreber nogen katolsk kirke står over for og samtidig det mest misforståede af de 7 sakramenter. Grunden til at vi beskæftiger os med syndsforladelse på dette tidspunkt er, at Absolutionen – af mange gode grunde – er lagt ind i messen umiddelbart inden selve konstruktionen af den Eucaristiske bygning begynder.

Lad os derfor indledningsvis slå fast at: ***ingen præst er i stand til at give nogen syndsforladelse for noget som helst!***

Det ville jo også være dybt urimeligt, at man – fordi man tilfældigvis kendte eller opsøgte en præst – kunne få adgang til at stå gældfri i forhold til de "synder", man havde begået.

I sin bog *"Videnskaben om sakramenterne"* siger Leadbeater, at synd kan defineres som at *"arbejde mod evolutionen"* – at arbejde mod "Guds plan". Nu er begrebet "synd" jo relativt, men overordnet kan man sige at "synd" - i denne kontekst – dækker alt vedrørende egoisme – at jeg til enhver tid er vigtigere end fællesskabet og at bare jeg har det godt, ja – så har alle det vel godt.

At der så oven i købet skulle være en plan lyder for mange som noget fra en dårlig B-film.

Ikke desto mindre påstår den esoteriske lære, at der er en plan for udviklingen på denne planet – og hvad enten man får syndsforladelse eller ej så er karmaloven ligeså konsekvent som tyngdeloven – altså fuldstændig ligeglad med hvad præsten prædiker.

Sjælen

Den esoteriske lære siger, at det er sjælen, der er det egentlige menneske – og at det er den der sender en del af sin bevidsthed "i kødet" for i denne proces at udvikle sig.

Under inkarnationen er den ydre personlighed og sjælen forbundet med en "livstråd" - populært kaldet "samvittighedens stemme". Leadbeater siger, at når et menneske begår "synd" – altså er egoistisk og derfor mod evolutionen – så "forkrøbler" denne livstråd.

Begrebet synd skal her vurderes med den største forsigtighed, for "synd" er – som sagt – et relativt begreb og er afhængigt af, hvor på udviklingsstigen man befinder sig. Hvad synd er for det civiliserede eller udviklede menneske, kan være en udviklende nødvendighed for det primitive menneske. Hvordan skulle dyremennesket ellers nogensinde have udviklet sig? Skulle "Gud" stoppe livets udvikling, fordi det ikke øjeblikkeligt levede op til evolutionens endemål – i så fald var der formodentlig ikke længere liv på denne planet!

Denne "forkrøbling", forklarer Leadbeater, vil med tiden rette sig naturligt ud igen, men absolutionens sakramente kan betragtes som en mulighed for at rette forbindelsen ud – her og nu, vel at mærke. Det er således en form for åndeligt operativt indgreb. Bemærk, at dette kun kan lade sig gøre, hvis personen selv har et ønske om at "genoprette" forbindelsen, og har bragt sig selv i en position, hvor det kan lade sig gøre. Alt er baseret på evne og fri vilje, for der er ingen genveje til udvikling. Man kan med andre ord ikke påtvinge andre absolutionens kræfter, men man kan til gengæld også kun benytte sig af dens hjælp, hvis man har evnen eller viljen til at respondere på de energier, den arbejder med.

Baggrunden for, at absolutionens sakramente er lagt i begyndelsen messen, er, at denne mulige genoprettelse af forbindelsen til sjælen medfører større mulighed for, at de enkelte medlemmer af forsamlingen kan bidrage bedst muligt til det opbyggende arbejde, der på det tidspunkt skal til at begynde.

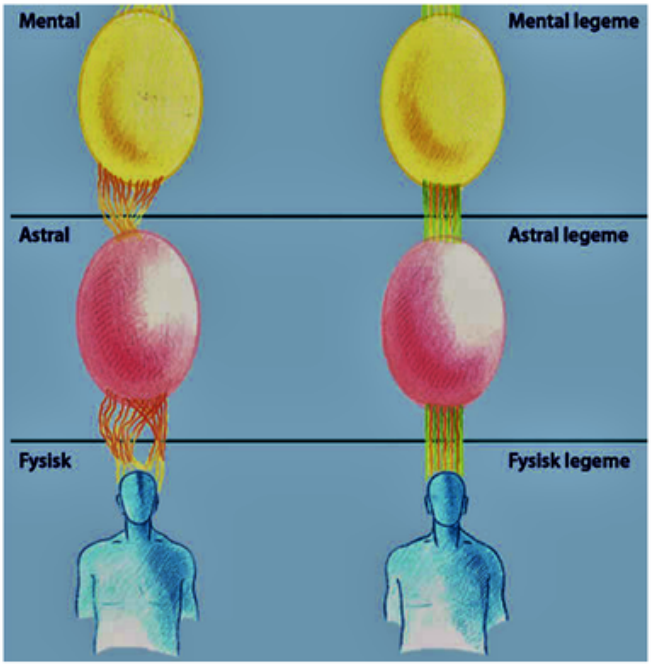

På billedet ses den menneskelige konstitution. Her er den skilt ad og vist som i et hyldesystem. Øverst mentallegemet eller sindet, i midten astrallegemet eller følelsesnaturen og til sidst en kombination af det fysiske legeme og den æteriske dublet.

Alle tre er forbundet med en såkaldt livstråd. Til venstre er livstråden forkrøblet og fungerer derfor dårligt, tråden til højre er symbolsk lige og derfor i stand til at fungerer efter hensigten. Confiteor ("jeg bekender") fremsiges af menigheden umiddelbart inden absolutionens sakramente gives. Det er her, elementet af at ville modtage absolutionens kraft spiller ind. Når Confiteor fremsiges og menes, åbner det enkelte menneske sig for den efterfølgende indflydelse, og resultatet ses på ovenstående *"før og efter"* billede, hvor den normale kommunikationslinie er "rettet ud" og kan fungere optimalt.

Den Eukaristiske bygning

Messen er inddelt i "led". Disse led er designet til at fremkalde en bestemt reaktion hos menigheden. Menigheden bruger under denne proces "astrallegemet" (legemet hvori vores følelsesmæssige processer foregår) og "mentallegemet" (som er legemet for tankelivet).

Her ses de forskellige stadier i opførelsen af den Eukaristiske bygning.

1. en æteriske boble der starter processen på det fysiske plan.

2. Messeteksten bliver mere følelsespræget og konstruktionen bevæger sig derfor ind på astralplanet.

3. Bygningen afsluttes på mentalplanet da der nu bl.a. læses fra evangelierne og teksten udlægges i den efterfølgende prædiken.

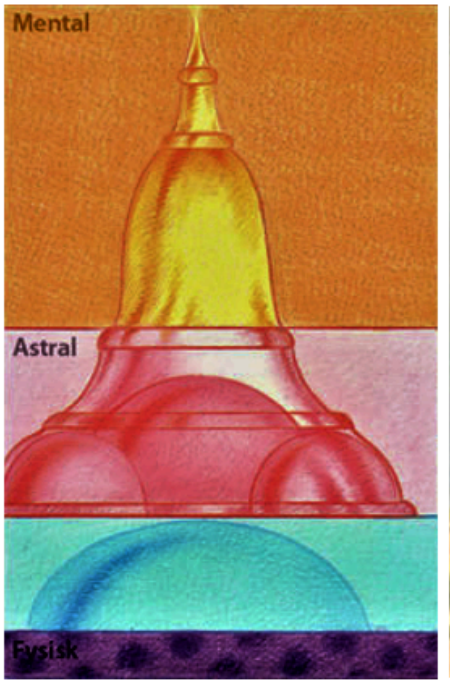

På det æteriske plan:

Asperges og **Kantiklen**: her lægges fundamentet til bygningen.

På astralplanet:

Introitus, Kyrie og **Gloria**: I disse tre led, er teksten præget af en emotionel tone. Det er for at stimulere forsamlingen til at frembringe smukke og noble følelser, der så at sige skal fortsætte bygningsværket fra de æteriske niveauer ind på astralplanet. De følelser menigheden sender op mod alteret, bruger arkitektenglen som astrale "mursten".

På mentalplanet:

Kollekt, Epistel, Graduale, Munda cor Meum, Evangelium, Prædike og **Credo**. Med disse messeled bevæger vi os ind på mentalplanet. Som man kan se på antallet af messeled, er det her, vi opholder os længst. Det er fordi den mest potente energi befinder sig her. Det er "forståelsesenergier". I messeteksten tales der om, at "den, som elsker visdom, elsker livet", og "oplys mig Herre om din lovbundne vej" osv.

Virkningen af en effektiv mental indsats fra forsamlingen afstedkommer at den centrale del af den Eukaristiske bygning skyder i vejret og nærmer sig de buddhiske niveauer.

På dette tidspunkt er beholderen eller templet færdigt hvilket betyder at messen skifter karakter, man begynder nu at forberede sig på forvandlingsøjeblikket hvor brød og vin konsekreres hvilket indebærer at den åndelige bygning snart fyldes med såkaldt guddommeligt liv.

Kanon

Vi er nu kommet til det afsnit i messen, der kaldes Kanon, som betyder "rettesnor" eller "regel". Her er processen på selve alteret i fokus.

Hvis man ser nærmere på den Eukaristiske bygning eller beholderen, der på dette tidspunkt er bygget, vil man opdage, at den består af tre lag. Disse tre lag skabes delvis i forbindelse med de to tilrygnings ceremonier, der er lagt ind i messen, hvorunder man tilryger selve alteret og strålestagerne, der på denne måde aktiveres.

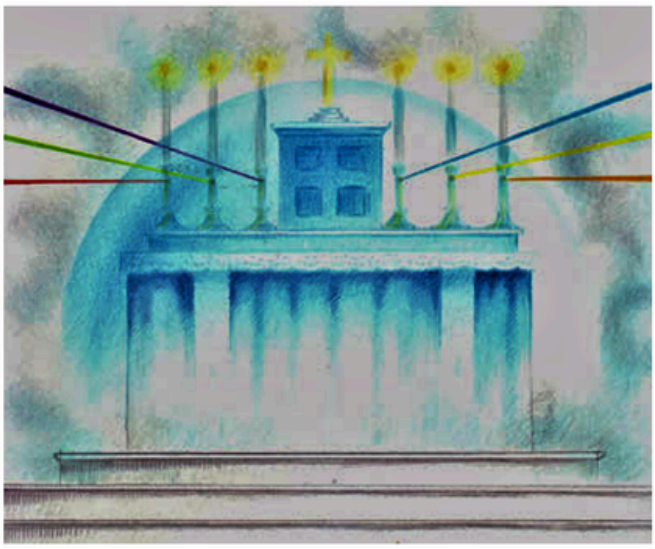

De tre lag der derved skabes, har den funktion at de skaber et tredobbelt isoleret rum - en slags landingsplads for forvandlingsenergierne fra de indre verdener. På denne måde skal forvandlingskraften ikke bruge af sin egen energi for at gennembryde barrieren til de tre lavere verdener når den strømmer ind i den Eukaristiske bygning.

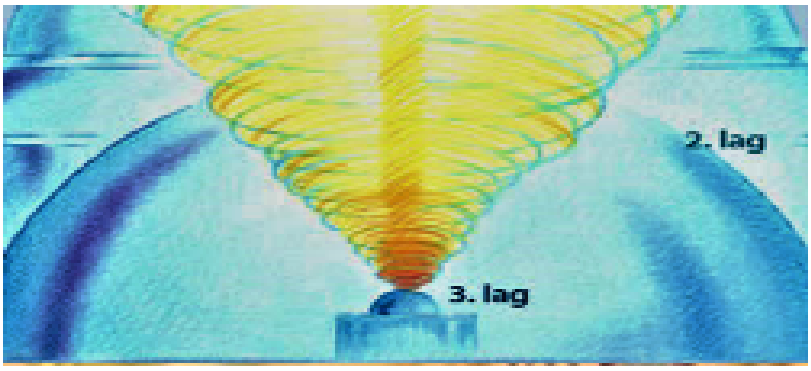

Billedet forestiller de tre lag af isolerende materiale. Det yderste lag er selve den åndelige bygning. Andet lag ses som en kuppel omkring selve alteret, der dannes under første tilrøgning. Det mindste og tredje lag består af en lille kuppel på selve alteret, der kun omgiver kalken og patenen. Det er i dette tredje rum, at energien en stærkest, idet den er mest afsondret fra verden og det er her, det endnu ukonsekrerede brød og vin befinder sig.

Forvandlingen

Selve forvandlingen finder sted, når præsten udtaler ordene: **"Dette er mit legeme"** og **"Dette er mit blod".**

Leadbeater forklarer, at ser man på det fysiske brød og den fysiske vin, så ser man en samling molekylære strukturer sat sammen på en sådan måde, at de udgør det vi sædvanligvis kalder brød. Disse enkelte partikler har - som alt andet - genparter på de højere planer. Set og forstået med en tredimensionel bevidsthed, ser det ud som om de fysiske, astrale, mentale, buddhiske og atmiske atomare genparter er som perler trukket på en lang snor gennem planerne.

I selve forvandlingsøjeblikket forsvinder denne naturlige konstruktion - den "skubbes" til side - og en flammende ild strømmer ned og fylder brødet og vinen og påvirker derved den fysiske substans, brødet og vinen består af.

Det er på grundlag af denne viden Liberal Katolsk Kirke fremhæver, at forvandlingen af brød og vin ikke er symbolsk, men helt reel. At disse forvandlede fysiske partikler er bærere af Kristi eget liv, og derfor kan påvirke mennesker, der ønsker at modtage dem.

Det "guddommelige" liv der permanent eksisterer dybt inde i den fysiske atomare substans, kan nu uhindret forbindes med det ydre fysiske plan og derfor "mirakuløst" være tilgængeligt. Spises og drikkes disse forvandlede substanser, begynder livet i dem - midlertidigt - at påvirke menneskets højere genparter - astral- og mentallegemet, - hvis man vel at mærke bevidsthedsmæssigt åbner sig for påvirkningen.

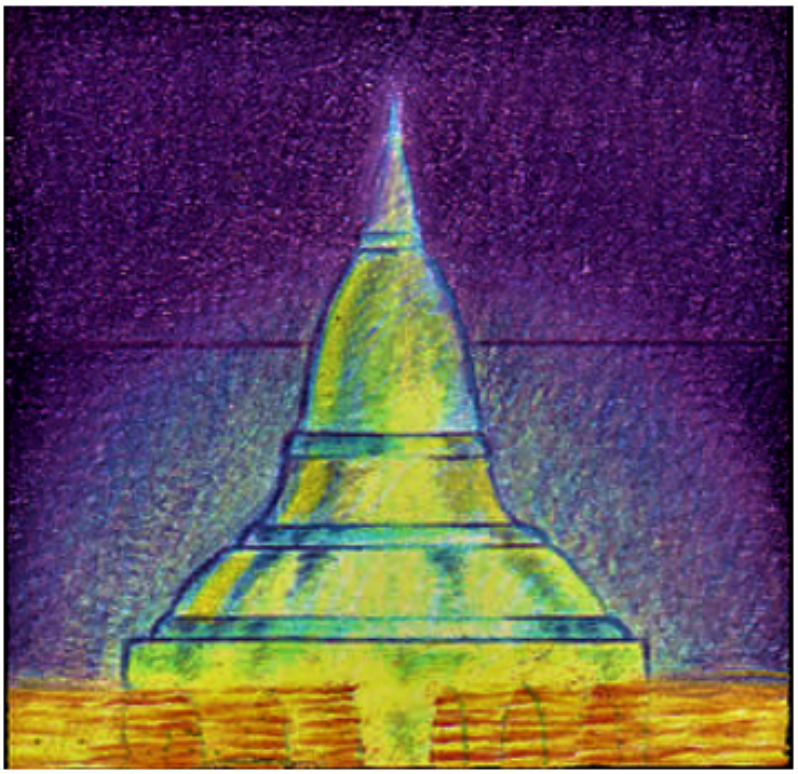

Udstrømningen i lokalområdet

Umiddelbart inden menigheden modtager *"Kristi legeme og blod"* siger præsten:

"Og ved denne handling, forordnet fra ældgammel tid, beder vi, at:

+ din styrke, + din fred og + din velsignelse, som du giver os i dette hellige sakramente, må spredes vidt over din verden."

På dette tidspunkt åbner den Eukaristiske bygning sig, og kraften – påkaldt fra de højere verdener – strømmer ud til omgivelserne.

Det helt overordnede formål med en messe eller gudstjeneste er at lade disse påkaldte guddommelige kræfter strømme ud og dække et så stort område som muligt, Så jo tættere kirkerne ligger og jo flere tjenester der celebreres i dem, jo højere kan et givet områdes energiniveau holdes.

På denne måde kan hele evolutionen hjælpes, og det burde være den egentlige grund til at komme i kirke – altså at støtte sit lokalområde spirituelt.

Messen nærmer sig nu sin afslutning, og en af de sidst ting, præsten foretager sig, er at henvende sig til englene og synge *"Ite missa est!",* hvilket betyder "Gå, det er fuldbragt". Det er signalet til, at den Eukaristiske bygning brydes ned, og messen afsluttes.

Tilbage til starten af bladet